

TORNAI JÓZSEF

Egy inghez

Legalább negyven éve
Iowa Cityben. Megtetszett
a finom gyapjú anyagának
érintése, a hegyes gallér
és téglavörös színed.

Hidegben a trikóm fölött,
nadrágon kívül hordtalak.
Emlékszel, hogy mikor a kis
sportgép leszállt velünk
a Grand Canyon repedékes tetején,
kigomboltam a hosszú bőrkabátom,
és te a bitang szélben is melegítettél?

Itthon is sokszor viseltelek,
úgy látszik, kölcsönös volt a ragaszkodásunk,
mert ennyi idő alatt sem
kezdett foszladozni az ujjad vége
vagy a gallérod nyakrésze.

Sokáig nem gondoltam rád.
Most, hogy öreg vagyok, veled együtt
örülök, ha fölkaphatlak,
s te működsz máris, akár egy
filmfővevőgép: legeltetem

pillantásom erős, enyhén kockás
szöveteden, senki nem tud régi
ismeretségünkről, elég, ha én
tudom, ki vagy,
ki voltál akkor, és milyen
fiatal bika volt a gazdád valaha Amerikában.

Kiteríted elém a préri fűvét,
még ma is fölveszlek,
ha fázom a fűtött szobában is,
és látom, amint foltos, nagy farú musztángjaikon
elindulnak késő őszi vadászataikra
az indiánok.

Minek a fattya?

Hiába húzom le a héját,
belül a magja ellenáll,
és abban is van egy kisebb
szemcse, benne a gáz-homály,
hol energiák keverednek
valamivel, aminek se állapota, se neve,
és csak azért nem örülök meg,
mert az abszurdba hullok bele.

Abszurd a dolgok töve, írtam
egy régi versben, mikor még nem vetkőzött
le előttem az a kozmikus meztelen,
hogyminden eszmét úgy megelőzött.
mert sehol nyoma, hogyha van.

A paradoxonoknak még örültem,
azt hittem, a dolgok színe-fonákja az igazi
képe a számolatlan mindenségnek,
hisz én is paradox vagyok,
s egyetlen ige sincs fejemben,
hogym ne tudna szembefordulni önnönmagával,
így csodálva az eredet-rejtélyek
szépségét az iszonyatával elkeverten.

Az abszurd azonban azt
ismegrémíti, aki nem fél
megpillantani a halhatatlant
pusztulásának galaxis-tüzénél.
Légy ember, a kromoszómák
szabad áramlásának kiszolgáltatta,
így lehetsz minden, az üdvözült
lét fia, ki soha nem sejti
meg, minek a fattya?

Fekete orgona

Orgonám, leveled feketül,
hull a földre, egyre dül.
Hej, tavaszra kizöldül megint,
amikor a nap-szem rákacsint.

Hej, tavaszra én is készülök,
akármilyen vénség legyen is,
aminek végső sodra visz.

Mindig csak azokra gondolok,
akik elhagytak itt túl korán,
nézek ki a szobám ablakán,
sárga kutyám hóban kódorog.

Fekete a ruhád, orgona,
holnapomban van még egy csoda:
jó bortól piros vér poharam,
hadd igyam, ami hátravan.

Álmodom